

Sydänsuru.

IV.

Mikä säteilevä syksy-aamu, mikä pikkulintujen viserrys kuuluukaan lehdeettömästä koivusta majan luona! Väinö-vanhus, joka oli valvonut koko yön rukoillen ja mietiskellen, läheni akkunaa ja avasi sen selkoselälleen. Raitis aamuilma virtaili sisälle ja lyöttäytyi huone-pahasen pienimpäänkin soppeen. Ja katso, huoneen lavitsalla lepäsi tyttö, nuori ja kalvas kuin aamunkoi, mutta suloisesti hymyten uinuessaan. Eikä tuulen henki joutunut hämilleen, vaan suihkasi suudelman tytön rusottavalle poskelle.

Ukko seisoi akkunan luona ja katseli, kuinka auringon säteet laaksossa leikittelivät aamusumukossa. Hän näki, kuinka sumukko vastusti ja taisteli viimeiseen saakka olemassaolonsa puolesta, mutta mitenkä se valon voittokulun edeltä murtui ja hälveni avaruuteen.

Ja viisas Väinö puheli itseksensä:

»Saako vanhuskin vielä riemuita? Koittaako hänelle päivä, syttyykö aamutähti? Katso, idässä valo jo säteilee ja hajottaa epäilysten sumukkoa.

Sinä heikko, et luottanut taivaan voittoon. Nyt herää hän uuteen eloon, ja viisauden aurinko tulee loistamaan läpi vuosisatojen. Niin, henki on voitokas.»

Ja ukko hymyili onnekasta hymyä.

Silloin kuului keveitä askeleita hänen takanaan ja kaino ääni kuiskasi: »Iso-isä.»

Vanhus kääntyi ja siinä seisoi Liisa, jälleen löydetty, hyväilevän aamutuulen herättämänä, mutta sulounten purppurahohde kasvoillaan. Hänen katseensa oli taivaan säteilevä, mutta samalla kumman kysyväinen, ikäänkuin sielu, kahta maailmaa silmäiltyään, olisi ollut epätietoinen kumpaanko se kuului.

»Isoisä», hän kuiskasi vapisevalla äänellä; »niin kumma uni, niin elävä uni . . . vai oliko se unta?»

»Ei se ollut uni, vaan silmäys todellisuuden maailmaan», viisas vastasi, ikäänkuin olisi tietänyt mitä tyttö tarkoitti. »Nyt olet nähnyt sen, mitä olet kaivannut. Peittämätön totuus on näyttänyt sielullesi, kuka ihminen on. Tule, lapseni, istukaamme tuolle lavitsalle, ja kerro minulle kaikki, mitä olet kokenut henkien avaruudessa, ennenkuin muisto niistä häipyä aistien maailmassa.»

Ja hän talutti vapisevan tytön penkille; he istuutuivat vieretysten ja Liisa alkoi puhua hiljaa ja uneksivalla äänellä:

»Kuinka sen voinenkaan kertoa, isoisä? Oi, olin vapaana kuin pilvien tasalla lentelevä lintu ja loistavapukuinen enkeli seisoi edessäni. Se olit sinä, etkä kumminkaan sinä. Hän pyysi minua seuraamaan itseänsä. Me astelimme helmistä kudotun, taivaankaarena loistavan sillan ylitse ja saavuimme maahan, jonka pientareet hohtivat hopeana. Olimme ikäänkuin korkealla vuorella ja käyskentelimme hiutalepukuisten pikku enkelien keskitse. Ja saavuttuamme sen huipulle väreili ilma ympärillämme kultaa hohtaen. Ah, siellä istui kehässä loistavia miehiä, kaikki kauniita kuin jumala itse; ja minä tahdoin notkistaa polveni rukoukseen, mutta korkein heistä puhutteli minua ystävällisesti: »Tervetuloa luoksemme, sinä maaemon lapsi, sinut on tuotu jumalien maihin. Sinulle on suotu elävänä astua tänne sillä sinua hiuduttaa viisauden jano. Koska aikeesi on hyvä ja sydämesi puhdas, saat heittää silmäyksen salattuun maailmaan. Palaja takaisin ihmisten luokse ja vie mukanasasi viesti taivaan valtakunnasta. Eläville rauhaa, valoa pimeyteen, totuutta ja rakkautta maailmalle.»

»Niin hän puhui ja kaikki kuiskasivat: »rauha», ja silloin väreili koko luomapiiri autuaassa ihastuksessa. Mutta enkelini nosti kätensä ja viittasi avaruuteen. Käännyin ja katselin kauas ympärilleni. Oi, mitä näin, koko maailma avautui silmilleni, koko elämä näyttäytyi katseilleni.

»Ja katso, silloin esiintyi taulu, jonka päälle oli hopeahohteisilla kirjaimilla kirjoitettu: Mikä on ollut.

»Minusta tuntui niin oudolta, taulua katsellessani. Siinä oli itkevä tyttö ja hänen edessään seisoi nuorukainen. Hän oli rakastanut tyttöä, mutta nyt hän sanoi hänelle jäähyväisensä. Ja tyttö rukoili polvillansa, että nuorukainen ei häntä hylkäisi. Mutta silloin näkyi loitommalla vielä toinen tyttö,

kauniimpi kuin ensimmäinen; ja nuorukainen työnsi itkijän luotaan ja riensi toisen luokse, joka myöskin häntä rakasti.

»Ja sydäntäni kirveli. Sillä saatoin nähdä heidän sieluunsa ja näin, että he kaikki rakastivat toinen toistansa. Oi, miksi heidän ruumiinsa vaelsivatkaan sokeudessa; miksi eivät he tienneet, että he rakastivat toisiansa? – Mutta sitte näin pieniä, kummallisia olentoja, jotka tulilangoilla olivat kiinni heidän ruumiissaan; ne vetivät sokeita minne tahtoivat ja sokaisivat heitä yhä enemmän. Näin vielä, että sama oli kaikkien ihmisten laita, ja se oli niin surullista.

»Mutta silloin ilmestyi äkkiä toinen kuva, joka tuntui minusta vieläkin oudommalta. Sen yläpuolelle oli kirjoitettu purppurahohteisilla kirjaimilla: Mikä on, – ja sekin esitti poikaa, joka heitti tytön suremaan, mutta tyttö eli vanhan vaimon – äitinsä – kanssa.

»Ja tiedätkös, isoisä! Minä tunsin henkilöt. Poika oli edellisen taulun itkevä tyttö, tyttö oli poika ja äiti oli toinen tyttö. Ja minä hämmästyin ja säikähdin.

»Silloin enkelini selitti:

»Kun henget lepäävät jumalan luona, rakastavat he toisiaan, mutta heidän astuessaan ulos jumalasta, tehdäkseen työtä, he unohtavat sen. Mutta jumalan laki on rakkaus ja se kääsee henkiä rakastamaan silloinkin, kun he työskentelevät ja kärsivät. Sentähden, kun henget astuvat ruumiin piemeyteen, eivätkä tunne oman valonsa lämpöä, yhtyy luonnon voima heidän ruumiisensa, ja niin tuntevat he vetovoimaa toinen toiseensa; siten he oppivat lopulta rakastamaan ja monen onnistumattoman kokeen perästä he tulevat tuntemaan oman olemuksensa. Tarkastele näitä kolmea henkilöä molemmissa tauluissa. Ensimmäisessä on itkevä tyttö ainoastaan luonnonvoiman leikkipallo, ja pojan tunteet ovat jo kylmentyneet häntä kohtaan; hän rakastaa toista tyttöä. Seuraavassa taulussa näet, että toinen tyttö on äitinä sille pojalle, jota hän viimein rakasti, joka nyt on hänen tyttärensä, ja oppii rakastamaan ilman intohimoa. Mutta poika edellisessä taulussa rikkoi rakkauden käskyä, kun hän hylkäsi rakastamansa tytön. Siksi saa hän nyt tyttönä kokea samaa kärsimystä, kädestä, jonka silloin hylkäsi.

»Kummallista⁶, sanoin, mutta eikö tyttö, joka sittemmin tuli äidiksi, myöskin rikkonut rakkauden lakia, kun hän antoi rakastettunsa hyljätä toisen? Eikö hänelle siitä ilmoiteta?

»Tietenkin; katso!

»Ja minä katselin toista taulua: se jakautui kolmeen osaan. Ensimmäisessä kuvassa olivat kaikki henkilöt iloisia ja onnellisia. Nuorukainen ja tyttö rakastivat toisiansa, äiti rakasti heitä molempia. Hän siis oli eniten oppinut rakkaudesta. Toisessa kuvassa hylkäsi poika tytön – ja kolmannessa kuoli äiti surusta.

»Mutta samassa tunsin ankaran iskun sydämessäni ja kuulin äänen, ikäänkuin kaukaisena kaikuna huutavan »Liisa». Silloin heräsin, isoisä, siinä oudossa, hirvittävässä tunteessa, että tyttö toisessa taulussa olin minä – ja, että myöskin olin poika ensimmäisessä taulussa.

»Sano minulle, isoisä, nyt en enää ymmärrä, vieläkö uneksin vain olenko valveilla? Rinnassani asuu vielä onnellinen tunne, että olen ollut jumalien luona ja puhunut enkelien kanssa, mutta isoisä, mitä nuo taulut merkitsivät ja minkätähden olen näin rauhaton?

»Olenko sitte ollut ennenkin täällä maailmassa? Olenko jo ennen elänyt tätä elämää?»

Liisa tarttui vanhuksen käteen ja katseli häntä rauhattomana kysyvästi silmiin.

Mutta viisas Väinö nousi ja sanoi vakavasti:

»Sinä sen sanoit, lapsi.» Hän astui akkunan luokse ja viittasi poikansatyttären tulemaan luoksensa.

»Katso, missä ihanassa maailmassa me ihmiset elämme, katso, mikä kauneus tuhansissa eri väreissä kaikkialla hohtaa! Kukkasia kasvaa ja lakastuu, kesäiloa seuraa talvi, ja yö sulkee mustaan syliinsä päivän – mutta jälleen voittaa kesä kylmän ja lumen, maan povesta nousee uusia kukkia, ja yön jälkeen tuopi aurinko uuden päivän. Muodot syntyvät ja kuolevat, mutta elämä on yksi, henki on yksi, ja sen olemus on kuolematon. Se luopi ja hävittää, muodostaa ja rikkoo, mutta itse on se vapaa ja iankaikkinen. Niin on ihmisenkin laita. Hän on henki – henki hän on. Hän ottaa itselleen ruumiin ja heittää sen pois, hän ottaa itselleen uuden ja kuluttaa sen loppuun, eläen aikakausten lävitse. Hän on kuolematon, oi, miksikä ihminen suree?

»Tyttäreni, taivuta sydämesi jumalan ihmeelle. Kaunis on elämä, kaunis on kuolema, ihminen on henki. Hän käy elämästä elämään ja kokoaa viisautta. Ja joka askeleella, jonka hän ottaa, kasvaa hänen sydämensä – yhä syvemmin ja syvemmin hän oppii olemustansa tuntemaan – lopuksi hän syleilee rakkaudessaan kaikkea elävää.

»Lapsi, miksikä surra? Katsele eteenpäin, sinun olemuksesi on iankaikkisuudessa, sinä elät alati, ja rakkauden sammumaton tuli kannattaa sinua. Mitä ovat maalliset ilot? Hetken mielikuvitusta. Mitä ovat maalliset surut? Tuskallista syntymistä suurempaan viisauteen, suurempaan onneen, suurempaan rakkauteen.

»Oi, astu uuteen elämään! Sinä olet vastaanottanut tiedon tulikasteen. Silmäsi ovat auenneet; nyt voit katsella; nyt näet hengen, missä ennen näit ainoastaan muotoja; nyt näet elämän, missä ennen näit ainoastaan tuskaa ja kuolemaa; nyt näet rauhaa, iloa ja täyteläisyyttä, missä ennen näit ainoastaan tyhjyyttä. Ole vahva ja käy käsiksi työhösi!

»Ihmiset ovat henkiä, he rakastavat toinen toistansa. Mene ja ilmota se heille! Sinä olet ikäsi keväässä nähnyt totuuden.

»Oi, ihana osasi, että saat auttaa. *Se*, se on suuri salaisuus. Ihmisten täytyy oppia rakastamaan, että he oppisivat auttamaan. Totinen työ, jumalan työ, on auttamista. Tyttäreni, rakkaani, olet saanut kyvyn, älä sitä myy, älä anna sen hivuuttaa itseään. Seuraa enkelin neuvoa ja vie taivaan sanoma murehtivalle maailmalle.»

Vanhus vaikeni, suuria kyynel-karpaloita vieriskeli hänen ryppyisille poskilleen.

Mutta Liisa hiipi hänen rinnoilleen ja sanoi hiljaa, sointuvasti:

»Isoisä, kuinka suurta se on, kuinka kaunista! Minä tunnen ihmisen, tunnen Jumalan hengen; nyt on Liisa kuollut eikä enää sure – oi, kuinka Aarnoa rakastan ja sinua ja äitiä, joka kuoli, ja kaikkia – kaikkia. Näetkö, enkelit ympäröivät meitä, ja sinä, isoisä, olet yksi niistä – nyt vasta tunnen sinut – he kuulevat lupaukseni ja katselevat minua lempeästi hymyillen. Niin, minä lupaan koko sielustani, että seuraan heitä ja sinua, autan ihmisten lapsia ja vien lohdutusta kärsiville. Minä tulen julistamaan heille totuutta, ja näyttämään heille tietä Jumalan luokse ja opetan heitä rakastamaan – ja kaikki hyvät voimat, te tulette minua auttamaan. Isä, anna minulle siunauksesi!»

Mutta aamuauringon säteet heijastuivat ukkoon, joka painoi nuorta tyttöä rinnoilleen, ja linnut iloitsivat puiden latvoissa.

Elia Vera.